

MdR, NDS Jazzgeschiedenis, deel 137. Als entr'acte bij zijn big band was Benny Goodman begonnen met een trio waarin pianist Teddy Wilson, dat werd een kwartet door toevoeging van vibrafonist Lionel Hampton. Er kwam een bas bij en verschillende pianisten volgden elkaar op tot de eerste grote elektrische gitarist Charlie Christian op 10 augustus 1939 Goodman's groep tot een Sextet maakte. BG was veruit de populairste bandleider, na zijn eerste Carnegie Hall-concert op 16 januari '38 had hij nergens zorgen over, bovendien trouwde hij (in '42) met John Hammond's zuster Alice die een eigen inkomen van een half miljoen per jaar had. Toch was er zomer 1940 een crisis, maar muzikaal. Goodman was niet tevreden met de soort muziek die hij maakte, niet tevreden met zijn orkest. Zijn ideaal: Count Basie die bij hetzelfde agency zat en voor dezelfde platenmaatschappij opnam. Goodman heeft serieus geprobeerd Basie met orkest en al over te nemen, maar al kon hij Basie bij wijze van spreken betalen wat die wilde hebben, Basie koos voor onafhankelijkheid. Op de plaat is er van de situatie toen iets overgebleven dat absoluut uniek is, maar Columbia heeft de opnamen zelf nooit uitgebracht -daar zal Goodman wel achter zitten- hoewel zij op andere merken weldegelijk verschenen. Ik heb het over Goodman's experiment met de kern van de Basie Band als nieuwe kleine formatie, opvolger van het Sextet. 28 oktober 1940 maakte Columbia in New York City proefopnamen met Buck Clayton-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Count Basie-piano, Freddie Green-gitaar, Walter Page-bas en Jo Jones-drums. Daarbij Goodman op klarinet, en, zeer essentiëel, de elektrische gitarist Charlie Christian. De eerste opname is zomaar een blues, voorafgegaan door een soort valse start.

plaat 1 Benny Goodman Octet: Ad lib blues (P.D.)
B/3 - 3:40 - Jazz Archives JA 42

Na de blues: "I never knew".

idem Idem: I never knew (Kahn, Fiorito)
B/4 - 2:58 - idem

"I never knew" werd gevolgd door een eerste opname van "Dickie's dream", stuk van Lester Young, op de plaat genoemd "Charlie's dream"

idem Idem: Charlie's dream (Lester Young)
B/5 - 3:11 - idem

van 28 oktober 1940

"Dickie's dream", eerste versie. U luistert naar de test-opnamen voor een te vormen Benny Goodman Octet bestaande uit de Count Basie ritmesectie plus trompettist Buck Clayton en tenorsaxofonist Lester Young. Benny Goodman op klarinet, Charlie Christian-electrische gitaar. Dit is Goodman's "Wholly cats".

idem Idem: Wholly cats (Benny Goodman)
B/6 - 3:15 - idem

"Wholly cats" dat 7 november officiëel zou worden opgenomen, u kunt het horen in deel 139 van deze geschiedenis. Het laatste stuk, een tweede versie van "Dickie's dream", nu als "Lester's dream".

idem Idem: Lester's dream (Lester Young)
B/7 - 3:16 - idem

"Dickie's dream", tweede versie. En daarmee heeft u alle bekende proefopnamen gehoord die het Benny Goodman Octet maakte in de Columbia-studio in New York City, 28 oktober 1940. Het ~~Count Basie~~ Count Basie Sextet met Buck Clayton-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Count Basie-piano, Freddie Green-niet-electrisch versterkte ritme-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums. Daarbij Benny Goodman-klarinet en Charlie Christian-electrische gitaar. Het ging allemaal niet door, Goodman zou, overigens op zeer korte termijn, een geheel ander Septet formeren. Goodman's rivaal was Artie Shaw, ook orkestleider en klarinettist. Zomer '40 had hij twee musici bij Goodman weggekocht en hoor wat er 3 september op de plaat kwam.

plaat 2 Artie Shaw a/h Gramercy Five: Summit Ridge drive (Artie Shaw)
3/3 - 3:15 - RCA Victor VSP 6039.2

Dat waren Artie Shaw and his Gramercy Five met een stuk van de leider klarinettist, "Summit Ridge Drive". Billy Butterfield-trompet, ex-Benny Goodman's Johnny Guarneri-klavecimbel, Al Hendrickson-electrische gitaar, Jud DeNaut-bas, en, ook weer ex-Goodman, Nick Fatool-drums. Een Goodman-imitatie al zal Artie Shaw op dat moment niet geweten hebben dat BG van plan was met een trompet in zijn kleine groep te gaan beginnen, maar wel een origineel idee om in plaats van piano een klavecimbel te gebruiken, uitzonderlijk toen en nog steeds "Summit Ridge Drive" was van 3 september '40, deze is van 6 december "My blue heaven".

idem Artie Shaw a/h Gramercy Five: My blue heaven (Whiting, Donaldson)
4/1 - 2:49 - idem

"My blue heaven", voor Victor in New York City op 6 december 1940 -
Artie Shaw and his Gramercy Five: Billy Butterfield-trompet, Artie
Shaw-klarinet, Johnny Guarneri-klavecimbel, Al Hendrickson-electri-
sche gitaar, Jud DeNaut-bas, Nick Fatool-drums. /

Volgende keer om te beginnen de Count Basie Band met opnamen van
oktober '40, waarbij trompettist Harry 'Sweets' Edison die donderdag-
avond 12 augustus op het Internationaal Jazz Festival Amsterdam in de
Meervaart speelt met Eddie 'Lockjaw' Davis, James Moody en het Hank
Jones Trio. Dit is het slot van deel 137, NOS Jazzgeschiedenis, MDR.

plaat 3

Count Basie a/h Orchestra: What's your number (Buck Clayton)
11/3 - 2:36 - CBS 53973

in Gramercy, van het park in New York,

o o o o o

is een verbastering van de Nederlandse
Kromme Zee, toe New York nog
Nieuw Amsterdam was.

opn. 08.07.82
NA110670